

РЕШЕНИЕ

№ 762

гр. София, 22.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 94 СЪСТАВ, в публично заседание на четвърти октомври през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: ВЛАДИСЛАВА В. АНГЕЛОВА

при участието на секретаря ВЕРА Й. ТАСЕВА
като разгледа докладваното от ВЛАДИСЛАВА В. АНГЕЛОВА
Административно наказателно дело № 20211110209499 по описа за 2021
година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН

С Наказателно постановление, деловодно изведено с изх. № СОА18-РД11-2595/03.06.2018г., издадено от заместник - кмет на СО, на основание чл. 132 от Наредбата за организация на движението на територията на Столична община /НОДТСО/ на Т. ИВ. Т., ЕГН *****, е наложено административно наказание "глоба" в размер на 150, 00 /сто и петдесет/ лева за нарушение на чл. 45 ал. 1 НОДТСО.

С жалбата се прави искане за отмяна на наказателното постановление. Твърдят се нарушения на разпоредбата на чл. 40 ЗАНН при съставяне на АУАН. Сочи се, че в наказателното постановление липсват задължителни реквизити като номер, дата на издаване и указания за обжалваемост. Оспорва се фактическата обстановка, изложена в АУАН и НП. Твърди се, че липсва редовно връчване на наказателното постановление. По изложените съображения се прави искане атакуваното наказателно постановление да бъде отменено.

В съдебно заседание жалбоподателят Т. Т. се явява лично и пледира за отмяна на наказателното постановление по доводите в жалбата. В допълнение изтъква, че липсва състав на административно нарушение, както и че наказателното постановление е издадено от некомпетентен орган.

Въззиваемата страна - СО, редовно призована, не изпраща представител. По делото след приключване на съдебното заседание и

обявяване на делото за решаване са депозирани писмени бележи от упълномощен представител на въззиваемата страна с подробни доводи за недопустимост, алтернативно – за неоснователност на жалбата.

По допустимостта на жалбата:

Съдът намери, че жалбата е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

От писмените доказателства по делото се установява, че на 08.10.2018г. на жалбоподателя Т. Т. е била връчена покана за доброволно изпълнение изх. № 64624/31.08.2018г. по изпълнително дело № 20188600401337 на ЧСИ В.М. с рег. № 860 в Регистъра на ЧСИ, образувано за събиране на глоба в размер на 150, 00 лева, наложена с Наказателно постановление, издадено от Кмета на Столична община. Срещу поканата за доброволно изпълнение жалбоподателят Т. подал жалба вх. № 52553/15.10.2018г. по описа на ЧСИ В. М., постъпила в СГС с вх. № 145003/06.11.2018г.

Върху обжалваното наказателно постановление се съдържа отбелязване, че същото е връчено на 08.08.2018г. по реда на чл. 58 ал. 2 ЗАНН и е влязло в сила на 16.08.2018г. Съдът намира обаче, че в случая не са били налице предпоставките на чл. 58 ал. 2 ЗАНН, за да се приеме за връчено наказателното постановление. Разпоредбата на чл. 58 ал. 2 ЗАНН урежда хипотеза на фингирано връчване на наказателно постановление, когато нарушителят не се намери на посочения от него адрес и новият му адрес е неизвестен, като съгласно цитираната разпоредба в този случай наказващият орган отбелязва тези обстоятелства в наказателното постановление и същото се счита връчено от деня на отбелязването. Предвидената възможност за връчване представлява санкция срещу недобросъвестното поведение на нарушителя, който е променил адреса си и не е изпълнил задължението си да заяви новия си адрес. За да се приложи тази разпоредба обаче, следва да са установени кумулативно предвидените предпоставки: нарушителят да не е намерен на посочения от него адрес и едновременно с това новият му адрес да не е известен, като съгласно трайната съдебна практика приложимостта на чл. 58 ал. 2 ЗАНН не се обуславя от инцидентно ненамиране на жалбоподателя на адреса, а от положителното установяване, че същият е променил трайно местопребиваването си. В тежест на наказващия орган, приложил разпоредбата на чл. 58 ал. 2 ЗАНН, е да докаже наличието на предвидените в разпоредбата предпоставки. В случая в акта за установяване на нарушението, въз основа на който е издадено обжалваното наказателно постановление, е посочен адрес на въззивника гр. София, ж.к. „Сердика“, бл. 3, вх. А, ет. 7, ап. 20. В материалите по преписката се съдържат четири протокола за посещение на служители на СО, район „Възраждане“ на посочения адрес. От същите се установява, че адреса е бил посетен на 11.06.2018г. в 10.50 часа, на 18.06.2018г. в 15.30 часа, на 01.08.2018г. в 11.30 часа и на 08.08.2018г. в 14.45 часа, като жалбоподателят не е бил установен на

адреса. Установен е настоящ адрес на въззивника в гр. Хисаря, ул. „Вела Пеева“ № 42, вх. А. От приет като писмено доказателство протокол от 17.07.2018г. се установява, че адресът в гр. Хисаря е бил посетен на 11.07.2018г., там е установен бащата на жалбоподателя, който е заявил, че синът му живее и работи в гр. София и е отказал получаване на наказателното постановление. От писмените доказателства се установява обаче, че в хода на административнонаказателното производство жалбоподателят е посочил още един адрес, на който обаче няма данни да е бил търсен. Срещу АУАН, въз основа на който е издадено обжалваното наказателно постановление, съставен от И. Василев – старши полицаи в сектор „Общинска полиция“ СДВР, са постъпили възражения в срока по чл. 44 ал. 1 ЗАНН /озаглавени „жалба“/, адресирани до директора на СДВР. В жалбата /по същество възражение срещу АУАН/ е посочен друг адрес на жалбоподателя, където няма данни той да е бил търсен, а именно гр. София, ул. „А.К.“ № 11. Предвид горното съдът намира, че не са били изпълнени изискванията на чл. 58 ал. 2 ЗАНН жалбоподателят да не е намерен на посочения от него адрес и да не е известен друг негов адрес, доколкото на един от посочените от въззивника адреси, той въобще не е бил търсен за връчване на наказателното постановление. Ето защо съдът счита, че наказващият орган неправилно се е позовал на разпоредбата на чл. 58 ал. 2 ЗАНН и е счел наказателното постановление за редовно връчено на 08.08.2018г. Предвид липсата на редовно връчване на наказателното постановление на 08.08.2018г., съдът намира, че срокът по чл. 59 ал. 2 ЗАНН следва да се брои от датата, на която е установено с категоричност, че наказателното постановление е било връчено на жалбоподателя. В случая това е датата, на която му е връчена покана за доброволно изпълнение изх. № 64624/31.08.2018г. по изпълнително дело № 20188600401337 на ЧСИ В.М. с рег. № 860 в Регистъра на ЧСИ, а именно 08.10.2018г. като жалбата е подадена в 7 – дневен срок от връчването му, а именно на 15.10.2018г. Ето защо жалбата е допустима и следва да се разгледа по същество.

Като съобрази изложените от страните доводи и възражения и служебно провери законосъобразността и правилността на обжалваното наказателно постановление, с оглед изискванията на чл. 314 НПК вр. чл. 84 ЗАНН, съдът намира за установено от фактическа страна следното:

На 13.04.2018г. около 16.43 часа жалбоподателят Т.Т. управлявал лек автомобил марка „Мерцедес“, с рег. № XXXX, цвят сив металик, собственост на свидетелката Валя Кирова Ненчева, на територията на град София. Жалбоподателят Т. паркирал автомобила на ул. „Оборище“ срещу № 89, в посока ул. „Черковна“, на място, необозначено за паркиране, след което поставил на предното стъкло карта за паркиране за хора с увреждания № XX/01.11.2017г., издадена на жалбоподателя от Община Хисаря, и двамата

със свидетелката Ненчева напуснали автомобила. Скоро след това бил подаден сигнал до ЦГМ затова, че паркираният автомобил марка „Мерцедес“, с рег. № XXXX, пречи на преминаването на автобус № 72 от редовна линия на градския транспорт, като принуждава водача на автобуса да навлиза в лентата за насрещно движение. На място бил изпратен свидетелят К. М. - полицаи в сектор "Общинска полиция" при отдел "Охранителна полиция" на СДВР. Свидателят констатира мястото, където бил паркиран автомобила, както и че същият пречи на движението, които констатации отразил в докладна записка от 13.04.2018г. и разпоредил принудителното преместване на автомобила. Въз основа на съставената от свидетеля К. М. докладна на 13.04.2018г. И.В.В. - старши полицаи при сектор "Общинска полиция" - СДВР съставил АУАН бл. № 004494/13.04.2018г., с който повдигнал против жалбоподателя Т.Т. административнонаказателно обвинение за нарушение на чл. 44 вр. чл. 45 ал. 1 от Наредба за организация на движението на територията на СО. Актът бил съставен в присъствието на двама свидетели и на жалбоподателя.

В срока по чл. 44 ал. 1 ЗАНН жалбоподателят Т. Т. подал сигнал до СРП във връзка със съставения му АУАН и жалба до директора на СДВР.

Е.К. заместник кмет на СО издал атакуваното наказателно постановление, деловодно изведено с изх. № СОА18-РД11-2595/03.06.2018г., с което на основание чл. 132 НОДТСО наложил на Т. ИВ. Т., ЕГН *****, административно наказание "глоба" в размер на 150, 00 /сто и петдесет/ лева за нарушение на чл. 45 ал. 1 от Наредбата за организация на движението на територията на Столична община.

Горната фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на събраните по делото доказателства и доказателствени средства: гласни - показанията на свидетелите К. М. и Валя Ненчева, както и писмените доказателства, приобщени по реда на чл. 283 НПК - наказателно постановление, деловодно изведено с изх. № СОА18-РД11-2595/03.06.2018г., докладна записка от 13.04.2018г., АУАН бл. № 004494/13.04.2018г., сигнал до СРП, жалба до директора на СДВР, заповед № СОА16-РД09-1061/04.08.2016г. на кмета на СО, ксерокопие на карта за паркиране за хората с увреждания № ХХ/01.11.2017г., издадена от Община Хисаря, покана за доброволно изпълнение изх. № 64624/31.08.2018г., удостоверение за настоящ адрес, протоколи за посещение на адрес, материалите по изпълнително дело № 20188600401337 на ЧСИ В.М. с рег. № 860 в Регистъра на ЧСИ.

Съдът изцяло се довери на показанията на свидетеля К. М., като ги оцени като последователни, логични и безпротиворечиви, съответни на приобщените писмени доказателства. След предявяване на докладната записка от 13.04.2018г., свидетелят потвърждава, че именно той я е съставил, като споделя конкретни спомени за мястото, където е бил паркиран автомобила и за повода за установят нарушението, а именно че е постъпил сигнал за затруднено преминаване на автобуси от линията на редовния градски транспорт. В противовес на показанията на този свидетел са показанията на свидетелката Валя Ненчева, която първо сочи различно място, на което е бил паркиран автомобила - срещу № 54 и второ навежда, че паркиран на това място, автомобилът не е създавал пречки за движението. Съдът не се довери на показанията ѝ, тъй като те се оборват от показанията на свидетеля К. М. и от писмените доказателства - съставената докладна записка от 13.04.2018г. На следващо място, съдът отчита, че са налице основания за заинтересованост на тази свидетелка от изхода на производството - установява се, че автомобилът марка "Мерцедес" с рег. № XXXX на 13.04.2018г. е бил управляван от жалбоподателя, но всъщност е нейна собственост, и най-сетне, установява се, че свидетелката е в приятелски отношения с жалбоподателя, което се установява и от заявеното от свидетелката, че и в предходни случаи двамата с жалбоподателя са се придвижвали със собствения на свидетелката лек автомобил, като отново са паркирали на ул. "Оборище". Следва да се посочи, че показанията на свидетелката Ненчева по отношение на точния административен адрес, където е бил паркиран автомобилът ѝ на 13.04.2018г., противоречат на посоченото от самия жалбоподател в подадените от него сигнал до СРП и жалба до директора на СДВР. Така свидетелката заявява, че автомобилът е бил паркиран на ул. "Оборище" № 54, където според свидетелката има фризьорски салон, а в жалбата и сигнала си жалбоподателят излага твърдения, че автомобилът е бил паркиран на ул. "Оборище" № 52 срещу магазин за врати. Твърденията на свидетелката, че автомобилът не е пречил на движението съдът не цени като свидетелски показания, тъй като не представляват твърдение за факти и обстоятелства, които свидетелката е възприела /чл. XX НПК/, а единствено нейна преценка.

Съдът кредитира и писмените доказателства, които оцени като последователни, еднопосочни и безпротиворечиви, съответни на гласните

такива.

Въз основа на изложената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е основателна и атакуваното наказателно постановление следва да се отмени, макар да не могат да се споделят всички възражения в жалбата.

Не са основателни възраженията на въззивника, че наказателното постановление е издадено от некомпетентен орган, тъй като заместник – кметът на общината не може да осъществява правомощията на наказващ орган за нарушения по НОДТСО. Обжалваното наказателно постановление е издадено от Е.К. заместник - кмет на СО, направление "Транспорт и транспортни комуникации", упълномощен от кмета на СО със заповед № СОА16-РД09-1061/04.08.2016г. на кмета на СО, да изпълнява функциите на административнонаказващ орган по преписки, образувани въз основа на съставени АУАН по Наредбата за организация на движението на територията на СО. Като аргумент за липсата на компетентност на заместник - кмета на СО да издава наказателни постановления за нарушения по Наредбата за организация на движението на територията на СО въззивникът се позовава на разпоредбата на чл. 137 ал. 1 НОДТСО, която в частта "или определени от него с нарочна писмена заповед длъжностни лица" е отменена с решение № 12473/23.11.2015г. на ВАС по адм. дело № XXX/2015г. Коментираното решение обаче касае възможността за упълномощаване като наказващ орган на неопределен кръг лица и конкретно – кметовете на райони. С разпоредбата на чл. 22 ал. 5 ЗМСМА са изброени лицата, които могат да налагат наказания за нарушения на наредбите, т.е. на които законът възлага административно-наказващи функции: "наказателните постановления се издават от кмета на общината или от негов заместник". Съгласно нормативно признатата възможност по чл. 47 ал. 2 ЗАНН, със специалния закон са дадени правомощия и на заместник-кметовете на общините, при уредена компетентност на кмета на общината по чл. 47 ал. 1 б. "а" ЗАНН. Ето защо съдът намира, че заместник - кмета на общината, оправомощен от кмета на общината, с оглед разпоредбата на чл. 22 ал. 5 ЗМСМА и на чл. 47 ал. 2 ЗАНН разполага с материална и териториална компетентност за издаване на наказателни постановления за нарушения на НОДТСО. Отделен е въпросът,

че в настоящия случай не може да се извърши преценка за компетентност на наказващия орган към датата на издаване на наказателното постановление, тъй като такава не е посочена в съдържанието му.

Не се представиха обаче доказателства за материалната компетентност на актосъставителя - И.В.В. - старши полицай при сектор "Общинска полиция" - СДВР. Съгласно чл. 137 НОДТСО актовете за установяване на нарушенията се съставят от длъжностите лица, определени от органите по чл. 130 НОДТСО. Съгласно чл. 130 НОДТСО контролът по изпълнение на Наредбата се осъществява от: 1. кмета на Столична община и/или определени с негова писмена заповед длъжностни лица; 2. лица, определени и упълномощени с решение на Столичния общински съвет; 3. директора на СДВР и/или определени от него с писмена заповед длъжностни лица. В случая от въззиваемата страна не бяха представени доказателства за оправомощаването на актосъставителя И. Василев от директора на СДВР, от кмета на СО или с решение на Столичния общински съвет. Съставянето на акта за установяване на нарушението от орган, който не разполага с материална компетентност, е самостоятелно и достатъчно основание за отмяна на наказателното постановление, но следва да се посочи, че съдът констатира и други основания за неговата отмяна.

Не са основателни оплакванията в жалбата за нарушения в процедурата по съставяне на АУАН. АУАН е съставен при спазване на изискванията в чл. 40 и чл. 43 ЗАНН - в присъствието на жалбоподателя Т. и на двама свидетели, подписан е от съставителя, свидетелите и жалбоподателя, на когото е предявен. Неправилно въззивникът приема, че съставения АУАН подлежи на обжалване. Разпоредбата на чл. 44 ал. 1 ЗАНН урежда възможността на лицето, срещу което е съставен акта, да направи писмени възражения по него, като за наказващият орган съществува задължението по чл. 52 ал. 4 ЗАНН да прецени направените възражения, преди да се произнесе по административнонаказателната преписка, като същевременно за АНО не съществува задължение да обективира преценката си по направените възражения в наказателното постановление. Възможността за подаване на възражения обаче не представлява възможност за обжалване на съставения АУАН. Съгласно действащата нормативна уредба АУАН не подлежи на самостоятелно обжалване. На обжалване пред съд подлежи издаденото въз основа на него наказателно постановление.

Не е основателно възражението за липса на указания за обжалваемост в обжалваното наказателно постановление. На страница първа от същото е посочено, че то може да се обжалва в 7 - дневен срок от връчването му чрез наказващия орган пред СРС.

Следва да се посочи, че нарушенията в процедурата по връчване на наказателното постановление не могат да съставляват основание за отмяната му. Констатирането на нередовното връчване на наказателното постановление е относимо към преценката за допустимост на подадената жалба, но не и към преценката за законосъобразност на обжалваното наказателно постановление.

Основателни са обаче оплакванията на жалбоподателя, касаещи липса на дата на издаване на наказателното постановление и негов номер - императивно изискуеми съгласно чл. 57 ал. 1 т. 2 ЗАНН. Датата на издаване на наказателното постановление е от значение за преценка спазен ли е срока по чл. 34 ал. 3 ЗАНН, както и дали издалият наказателното постановление административен орган е разполагал с материална и териториална компетентност към датата на издаването му. В настоящия случай в наказателното постановление липсва дата на издаването му. Единствено в горен ляв ъгъл на наказателното постановление е поставен стикер, на който са посочени датата на деловодното извеждане на наказателното постановление и номера, под който същото е било деловодно изведено - изх. № СОА18 - РД11-2595/03.06.2018г. Посочването на датата 03.06.2018г., когато наказателното постановление е било деловодно изведено в деловодството на Столична община, не може да се приравни на дата на издаване на наказателното постановление и не може да санира констатирания порок в съдържанието му, доколкото за дата на съставяне на наказателното постановление следва да се счете дата на съставянето му, което завършва с полагането на подпис от страна на наказващия орган, а не датата на деловодната му обработка от съответната администрация. Именно датата на съставяне на наказателното постановление, а не датата на деловодното му извеждане, е от значение за извършване преценката за компетентност на наказващия орган и за преценката спазен ли е срока по чл. 34 ал. 3 ЗАНН. Липсата на дата на съставяне на наказателното постановление е следващото самостоятелно основание за отмяната му.

Налице е и следващо основание за отмяна на атакуваното наказателно постановление. НОДТСО е издадена при липса на законова делегация и в нарушение на изискванията на чл. 10 и чл. 12 ЗНА. Видно от посоченото в решение № 332/19.05.2005 г. на Столичния общински съвет, Наредба за организация на движението на територията на Столичната община е приета на основание чл. 22, във връзка с чл. 21, ал. 1, т. 13 от ЗМСМА. Съгласно чл. 20 от ЗМСМА, общинският съвет определя политиката за изграждане и развитие на общината във връзка с осъществяването на дейностите по чл. 17, както и на други дейности, определени със закон. Регулирането на движението в рамките на общината не е сред дейностите, посочени в чл. 17 ЗМСМА, а липсва друг закон, който да делегира правомощия на общинските съвети да регулират осъществяването ѝ на територията на общината. Регулирането на движението не може да се отнесе към никоя от изброените в чл. 21, ал. 1, т. 13 от ЗМСМА области, които ОС има правомощия да регулира - "изискванията за дейността на физическите и юридическите лица на територията на общината, които произтичат от екологичните, историческите, социалните и другите особености на населените места, както и от състоянието на инженерната и социалната инфраструктура". Съгласно чл. 21, т. 23 ЗМСМА, общинският съвет може да решава и други въпроси от местно значение, които не са от изключителната компетентност на други органи, каквато хипотеза в случая не е налице, тъй като съгласно чл. 1 ЗДвП правилата за движение по пътищата, отворени за обществено ползване, се регулират от закона, който не е делегирал правомощия на Общинските съвети да въвеждат специфични правила в рамките на отделните общини. Единствено с чл. 99, ал. 3 и чл. 167, ал. 2 ЗДвП на общините е предоставено право да определят такси за паркиране и специфични контролни правомощия. Разпоредба на чл. 22, ал. 1 от ЗМСМА се отнася единствено до правната същност на издаваните от ОС подзаконов нормативни актове и довеждането им до знанието на местното население, поради което не може да бъде основание за издаването на подзаконов нормативен акт за регулиране на определени обществени отношения с местно значение.

Най-сетне, НОДТСО противоречи на нормативен акт от по-висока степен. Забраните за паркиране и престояване са уредени в ЗДвП, като разпоредбата на чл. 98 ал. 1 т. 1 ЗДвП въвежда идентична забрана за

паркиране на тази, въведена с чл. 45 ал. 1 НОДТСО. Санкцията за неспазването ѝ е предвидена в разпоредбата на чл. 183 ал. 2 т. 1 ЗДвП, според която норма водач, който неправилно престоява или е паркирал неправилно, се наказва с глоба в размер на 20, 00 лева. Съгласно разпоредбата на чл. 132 НОДТСО за същото нарушение подзаконовият нормативен акт предвижда налагане на глоба в размер до 500, 00 лева. Противоречието между закон и подзаконов акт обуславя отмяната на НП, издадено за нарушение по Наредба на СО, противоречаща на ЗДвП - чл. 15, ал. 3 от Закона за нормативните актове /ЗНА/. Недопустимо е обществени отношения, изчерпателно уредени със закон да се преуреждат с подзаконов нормативен акт, като за същото нарушение се предвижда по-високо по размер административно наказание, макар и от същия вид.

Предвид всичко изложено съдът намери, че атакуваното наказателно постановление следва да бъде отменено.

Въззивникът не претендира разноски.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 1 ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление, деловодно изведено с изх. № СОА18-РД11-2595/03.06.2018г., издадено от заместник - кмет на СО, с което на основание чл. 132 от Наредба за организация на движението на територията на Столична община /НОДТСО/ на Т. ИВ. Т., ЕГН *****, е наложено административно наказание "глоба" в размер на 150, 00 /сто и петдесет/ лева за нарушение на чл. 45 ал. 1 НОДТСО.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване по реда на глава XII АПК пред Административен съд – София - град в 14-дневен срок от получаване на съобщението, че е изготвено.

Съобщение за решението да се изпрати на СО, жалбоподателя Т.Т. и адв. Р.М.

Съдия при Софийски районен съд: _____